Conflictul cosmic

Studiul 9, Trimestrul 1, 22-28 februarie 2025

Sabat după amiază, 22 Februarie

Text de memorat:

Vrăjmăşie voi pune între tine şi femeie, între sămânţa ta şi sămânţa ei. Aceasta îţi va zdrobi capul, şi tu îi vei zdrobi călcâiul.”— Geneza 3:15

Omul căzut este, de drept, robul lui Satana. Misiunea Domnului Hristos a fost aceea de a-l elibera din puterea marelui său vrăjmaș. Omul este în mod firesc înclinat să urmeze sugestiile lui Satana și nu i se poate împotrivi cu succes unui adversar atât de teribil, dacă Hristos, puternicul Biruitor, nu locuiește în el, nu-i călăuzește dorințele și nu îi dă putere. Doar Dumnezeu poate să limiteze puterea lui Satana. Cel rău umblă încoace și încolo pe pământ, cutreieră în sus și în jos. El este tot timpul atent, de teamă să nu piardă vreo ocazie de a distruge suflete. Este important ca poporul lui Dumnezeu să înțeleagă acest lucru, ca să se poată feri de cursele lui. Satana își pregătește înșelăciunile, pentru ca, în cel din urmă asalt împotriva copiilor lui Dumnezeu, aceștia să nu-și dea seama că este el. 2 Corinteni 11,14: „Și nu este de mirare, căci chiar Satana se preface într-un înger de lumină.” Atunci când unele suflete înșelate susțin că [Diavolul] nu există, el le ia în robie și lucrează prin ele într-o mare măsură. Satana cunoaște mai bine decât copiii lui Dumnezeu puterea pe care aceștia o pot avea asupra lui, atunci când tăria lor este în Hristos. Atunci când ei imploră cu umilință ajutorul puternicului Biruitor, chiar și cel mai slab credincios al adevărului, care se sprijină cu totul pe Hristos, îl poate respinge cu succes pe Satana și toată oștirea lui. El este prea viclean ca să vină în mod deschis, pe față, cu ispitele lui; pentru că atunci, energiile adormite ale creștinului s-ar trezi și acesta s-ar bizui pe puternicul Eliberator. Dar [Satana] se furișează și lucrează în ascuns, deghizat, prin copiii neascultării care pretind că sunt evlavioși. 1M 341.1

Mântuitorul lumii nu a intrat în dispută cu Satana care fusese alungat din cer pentru că nu mai era vrednic să-și aibă locul acolo. Acela care fost în stare să-i influențeze pe îngerii lui Dumnezeu împotriva Sa, în calitate de Conducător Suprem, și împotriva Fiului Său, Comandantul lor iubit, și care a putut să le câștige simpatia era capabil de orice înșelăciune. El luptase împotriva guvernării lui Dumnezeu timp de patru mii de ani și nu-și pierduse niciuna dintre abilitățile sau puterile lui de a ispiti și de a amăgi. SAa 136.4

Duminică, 23 Februarie

„Un vrăjmaș a făcut lucrul acesta”

Cum ne ajută parabola din Matei 13:24-27 să înțelegem răul din lumea noastră?

Învățătura acestei parabole ne este ilustrată în felul de purtare a lui Dumnezeu cu oamenii și cu îngerii. Satana este un înșelător. Când el a păcătuit în ceruri, nici chiar îngerii care au rămas credincioși lui Dumnezeu n-au putut să înțeleagă pe deplin caracterul lui. Pentru acest motiv Dumnezeu n-a distrus imediat pe Satana. Dacă El ar fi făcut lucrul acesta, îngerii cei sfinți n-ar fi putut pricepe dreptatea și iubirea lui Dumnezeu, îndoiala cu privire la bunătatea și dreptatea lui Dumnezeu ar fi fost ca o sămânță rea, care ar fi adus fructele amare ale păcatului și durerii. De aceea, autorul răului a fost cruțat, pentru a-și desfășura pe deplin caracterul său. De-a lungul multor secole, Dumnezeu a îndurat chinul de a privi lucrarea răului și a adus mai degrabă Darul neprețuit al Golgotei, decât să lase ca vreunul să fie înșelat prin vicleniile celui rău, pentru că neghina nu poate fi smulsă fără primejdia de a dezrădăcina și grâul cel prețios. De aceea, n-ar trebui oare să fim îndelung răbdători față de semenii noștri, după cum Dumnezeul cerului și al pământului este față de Satana? PDH 72.2

Citește Matei 13:28-30 în lumina explicației date de Hristos în Matei 13:37- 40. Cum contribuie aceste texte la o mai bună înțelegere a naturii conflictului cosmic?

Fără să țină seama de avertismentul Domnului Hristos, oamenii au căutat să smulgă neghina. Pentru a pedepsi pe cei bănuiți de fapte rele, Biserica a recurs la puterea civilă. Cei care credeau altfel decât doctrina oficială recunoscută au fost întemnițați, torturați și omorâți, ca urmare a acuzațiilor aduse împotriva lor de către cei care pretindeau că acționează cu autoritatea dată lor de Domnul Hristos. Dar acesta este spiritul lui Satana și nu Duhul lui Hristos, care a inspirat la astfel de acte. Aceasta este metoda lui Satana de a aduce lumea sub stăpânirea sa. Prin felul în care Biserica, s-a purtat cu cei considerați a fi eretici, Dumnezeu a fost greșit reprezentat. PDH 74.1

Nu judecarea și condamnarea altora este învățătura Domnului Hristos ce se desprinde din parabolă, ci umilința și neîncrederea în sine. Nu tot ceea ce se seamănă pe câmp este sămânță bună. Faptul că cineva se află în Biserică, nu este o dovadă că este creștin. PDH 74.2

Neghina seamănă foarte mult cu grâul, atâta vreme cât este verde; dar când câmpul a devenit alb, gata pentru seceriș, buruienele fără valoare nu se mai aseamănă deloc cu grâul care se apleacă sub povara spicelor pe deplin coapte. Păcătoșii care fac paradă de pretinsa lor sfințenie se amestecă pentru un timp cu adevărații urmași ai Domnului Hristos și înfățișarea lor de creștini va înșela pe mulți; dar la vremea secerișului final al lumii nu va mai fi nici o asemănare între cei buni și cei răi. Atunci se vor da pe față aceia care s-au alăturat Bisericii, dar nu s-au unit cu Domnul Hristos. PDH 74.3

Neghinei i se permite să crească printre grâu, să aibă toate avantajele soarelui și ale ploii; dar la timpul secerișului se va vedea “deosebirea dintre cel neprihănit și cel rău, dintre cel ce slujește lui Dumnezeu și cel ce nu-l slujește.” Maleahi 3, 8. Domnul Hristos personal va hotărî cine este vrednic să facă parte din familia cerească. El va judeca pe fiecare om după cuvintele și faptele sale. Numai numele și forma credinței nu valorează nimic în balanța cerului. Caracterul este acela care hotărăște destinul omului. PDH 74.4

Luni, 24 Februarie

Originea luptei de pe pământ

Ce transmit cuvintele lui Dumnezeu din Geneza 1:31 despre starea creației când Dumnezeu a terminat de creat și de ce este important acest răspuns?

Creațiunea era acum completă. “Astfel au fost sfârșite cerurile și pământul și toată oștirea lor”. “Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse; și iată că erau foarte bune.” (Geneza 1, 31.) Edenul înflorise pe pământ. Adam și Eva aveau cale liberă la pomul vieții. Nici o pată a păcatului și nici o umbră a morții nu întina minunata creațiune. “Stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie și ... toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie”. (Iov 38, 7.) PP 47.1

Iehova cel mare a pus temeliile pământului; El a îmbrăcat tot pământul în veșmântul frumuseții și l-a umplut cu tot felul de lucruri folositoare omului; El a creat toate minunățiile pământului și ale mării. În șase zile, lucrarea cea mare de creațiune a fost terminată. Și “Dumnezeu.... S-a odihnit în ziua a șaptea, de toată lucrarea Lui pe care o făcuse. Și Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui, pe care o zidise și o făcuse”. (Geneza 2, 2-3.) Dumnezeu a privit cu satisfacție asupra lucrării mâinilor Sale. Totul era desăvârșit, vrednic de autorul divin, și El S-a odihnit, nu ca unul care era obosit, ci ca unul care era satisfăcut de roadele înțelepciunii și bunătății Sale și de manifestarea slavei Sale. PP 47.2

Cum a ajuns răul aici, pe pământ? În ce lumină e pusă natura conflictului cosmic? Geneza 3:1-7 și Apocalipsa 12:7-9.

Nemaiavând posibilitatea să stârnească răscoală în ceruri, vrăjmășia lui Satana împotriva lui Dumnezeu a găsit un nou teren în a complota la ruina neamului omenesc. În fericirea și pacea perechii sfinte din Eden, el avea viziunea binecuvântării care, pentru el, era pentru totdeauna pierdută. Stăpânit de invidie, s-a hotărât să-i incite la neascultare și să aducă asupra lor vinovăția și pedeapsa păcatului. El avea să schimbe iubirea lor în neîncredere și cântecele lor de laudă în reproșuri împotriva Făcătorului lor. În felul acesta, nu numai că avea să arunce aceste ființe nevinovate în aceeași mizerie pe care el însuși o trăia, ci avea să arunce dezonoare asupra lui Dumnezeu și să producă durere în ceruri. PP 52.1

Înfruptându-se din acest pom, a declarat el, ei aveau să ajungă într-o sferă mult mai înaltă a existenței lor și să pătrundă într-un vast câmp al cunoștinței. Chiar el a mâncat din fructul oprit și, ca rezultat, a obținut puterea de a vorbi. El a insinuat faptul că din gelozie Dumnezeu voiește să-i împiedice să mănânce din el, ca nu cumva să ajungă și ei să fie deopotrivă cu El. Datorită proprietăților lui minunate de a da înțelepciune și putere, El le-a interzis să guste sau chiar să se atingă de el. Ispititorul lasă să se înțeleagă că, de fapt, avertizarea divină nu avea să fie realmente adusă la îndeplinire; ea era destinată numai să-i intimideze. Cum avea să fie posibil pentru ei să moară? N-au mâncat ei oare din pomul vieții? Dumnezeu nu urmărea altceva decât să-i împiedice să ajungă la o mai nobilă dezvoltare și la realizarea unei mai mari fericiri. PP 54.2

Aceasta a fost și este lucrarea lui Satana, din zilele lui Adam și până în prezent, și el a urmărit-o cu mare succes. El îi ispitește pe oameni să nu se încreadă în iubirea lui Dumnezeu și să se îndoiască de înțelepciunea Lui. El caută continuu să trezească un spirit de curiozitate nesfântă, o dorință nepotolită și plină de curiozitate de a pătrunde în tainele înțelepciunii și puterii divine. În eforturile lor de a descoperi ceea ce Dumnezeu a binevoit să păstreze ascuns, mulți pierd din vedere adevărurile pe care el le-a descoperit și care sunt esențiale pentru mântuire. Satana îi ispitește pe oameni la neascultare, făcându-i să creadă că în acest fel ei pătrund într-un minunat câmp al cunoașterii. Dar toate acestea nu sunt decât o înșelăciune. Plini de ideile lor despre progres, călcând în picioare cerințele lui Dumnezeu, merg pe drumul ce duce la degradare și moarte. PP 54.3

Marţi, 25 Februarie

Originea luptei din cer

Citește Ezechiel 28:12-19 în lumina textelor din Exodul 25:19,20. Care este natura căderii acestei ființe?

Dar a apărut cineva care a ales să pervertească această libertate. Păcatul și-a avut originea în acela care, după Hristos, fusese cel mai onorat de Dumnezeu și care stătea în cea mai înaltă poziție de putere și de slavă printre locuitorii cerului. Înainte de cădere, Lucifer era primul dintre heruvimii ocrotitori, sfânt și nepătat. “Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Ajunseseși la cea mai înaltă desăvârșire, erai plin de înțelepciune și desăvârșit în frumusețe. Stăteai în Eden, grădina lui Dumnezeu și erai acoperit cu tot felul de pietre scumpe.... Erai un heruvim ocrotitor, cu aripile întinse; te pusesem pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu și umblai prin mijlocul pietrelor scânteietoare. Ai fost fără prihană în căile tale, din ziua când ai fost făcut, până în ziua când s-a găsit nelegiuirea în tine”. (Ezechiel 28, 12-15.) TV 493.3

Lucifer ar fi putut rămâne în grația lui Dumnezeu, iubit și onorat de oștile îngerești, punându-și la lucru puterile nobile pentru a-i binecuvânta pe alții și a-L slăvi pe Făcătorul său. Dar profetul spune: “Ți s-a îngâmfat inima din pricina frumuseții tale, ți-ai stricat înțelepciunea cu strălucirea ta”. (Versetul 17.) Puțin câte puțin, Lucifer a ajuns să-și îngăduie dorința după înălțare de sine. “Pentru că îți dai ifose ca și când ai fi Dumnezeu.” “Tu ziceai în inima ta: ... ‘Îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu; voi ședea pe muntele adunării ... mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Preaînalt’”. (Versetul 6; Isaia 14, 13.14.) În loc să caute să-L facă pe Dumnezeu cel dintâi în dragostea și slujirea creaturilor, strădania lui Lucifer a fost să le câștige slujirea și închinarea pentru el. Râvnind la onoarea pe care Tatăl cel veșnic o revărsase asupra Fiului Său, acest prinț al îngerilor a aspirat la puterea pe care numai Hristos o putea folosi. TV 494.1

Ce detalii găsești în Isaia 14:12-15 despre originea marii lupte?

„Înțelegem că numele lui Satana înainte de a păcătui era Lucifer și că el a păcătuit înainte ca Eva să păcătuiască, că el a fost personificat în șarpele care a înșelat-o pe Eva. Prin urmare, vom lua în considerare păcatul din cer înainte de a lua în considerare în continuare păcatul de pe pământ.

„Satana, ni se spune, nu a fost singurul păcătos din Rai, deoarece împreună cu el au fost alungați din Rai o treime din oștirea îngerească (Apoc. 12:4). Aceștia au fost alungați din Rai pentru că au dat ascultare cuvintelor lui Lucifer, unui om din Rai, în loc să dea ascultare cuvântului lui Dumnezeu. Aceasta a fost căderea îngerilor. Lucifer însuși a căzut când a aspirat să fie ca Dumnezeu.

„Aceste două păcate - încrederea în om și dorința de a se înălța pe sine - sunt încă elementele principale ale păcatului acum aici pe pământ. Aceasta a fost piatra de poticnire a Evei și pentru mulți chiar și astăzi este încă piatra de poticnire. Nu, apetitul singur nu a fost cauza căderii Evei. Șarpele nu a spus: „Trebuie să mănânci din fructul acesta pentru că este minunat, mai delicios decât orice alt fruct din grădina lui Dumnezeu”. Ci el a spus: „Dumnezeu știe că în ziua în care veți mânca din el, atunci vi se vor deschide ochii și veți fi ca niște dumnezei, cunoscând binele și răul.” Gen. 3:5.

„Fructul, desigur, o atrăgea, dar era tentată de ideea de a avea ocazia de a fi înălțată la tronul lui Dumnezeu, de a fi înălțată la aceeași poziție la care Lucifer însuși aspira. Lucifer trebuie să fi crezut sincer că ar fi la fel ca Dumnezeu dacă îngerii din ceruri și oamenii de pe pământ ar primi ordine de la el.”

Miercuri, 26 Februarie

„Dacă Te vei închina mie”

Cum descoperi realitatea marii lupte dintre Hristos și Satana în Matei 4:1-11?

Satana credea că acum dă lupta cu Isus pe terenul Lui. Însuși vrăjmașul acesta înverșunat folosea cuvinte care porneau din gura lui Dumnezeu. El încă se mai arăta ca un înger de lumină și dădea de înțeles că are cunoștințe din Scriptură și că înțelege valoarea celor scrise. După cum Isus a folosit mai înainte Cuvântul lui Dumnezeu ca să-și susțină credința, ispititorul îl folosea acum cu gândul de a-și sprijini amăgirea. El pretindea că a vrut doar să vadă câtă credință are Isus și acum Îi laudă statornicia. Deoarece Mântuitorul a arătat că are încredere în Dumnezeu, Satana stăruia ca El să dea o nouă dovadă de credință. HLL 124.3

Dar ispita este din nou începută prin cuvintele care semănau îndoială: “Dacă ești Fiul lui Dumnezeu”. Hristos era ispitit să răspundă la acest “dacă”; dar S-a abținut și n-a îngăduit nici cea mai slabă umbră de îndoială. El nu avea de ce să-și pună viața în primejdie ca să-i dea o dovadă lui Satana. HLL 124.4

Ispititorul gândea că se poate folosi de natura omenească a lui Hristos și căuta să-L ducă la îngâmfare. Cu toate că Satana poate ademeni pe cineva, el nu poate să-l constrângă la păcat. El I-a spus lui Isus: “Aruncă-Te jos”, știind că el nu-L putea arunca, pentru că atunci Dumnezeu ar fi intervenit și L-ar fi salvat. Satana nu putea nici să-L oblige pe Isus să Se arunce. Dacă Hristos nu consimțea la ispită, nu putea fi biruit. Nici toată puterea pământului sau a infernului nu putea să-L forțeze să Se depărteze cât de puțin de voia Tatălui Său. HLL 125.1

Ispititorul nu ne poate constrânge niciodată să păcătuim. El nu poate să ne stăpânească mintea decât dacă ea este predată puterii lui. Întâi trebuie să consimtă voința și credința trebuie să se desprindă de Hristos și numai după aceea poate Satana să-și exercite puterea asupra noastră. Dar orice dorință păcătoasă pe care o cultivăm îi dă lui un punct de sprijin. Orice punct în care noi nu ajungem la standardul pus de Dumnezeu este o poartă deschisă, pe care poate să intre vrăjmașul să ne ispitească și să ne distrugă. Și orice greșeală sau înfrângere din partea noastră îi dă diavolului prilej să-L învinuiască pe Hristos. HLL 125.2

Când a citat făgăduința: "El va porunci îngerilor să vegheze asupra Ta", Satana a lăsat la o parte cuvintele: "Să Te păzească în toate căile Tale"; adică în toate căile în care Îl putem alege pe Dumnezeu. Isus a refuzat să lase calea ascultării. Deși avea o încredere deplină în Tatăl Său, nu voia să Se așeze fără să I se ceară într-o situație care ar fi făcut necesară intervenția Tatălui pentru a-L salva de la moarte. El nu voia să forțeze cerul să vină să-L scape și astfel să greșească și să nu-i dea omului o pildă de încredere și supunere. HLL 125.3

Isus i-a spus lui Satana: "De asemenea, este scris: 'Să nu ispitești pe Domnul, Dumnezeul tău'". Cuvintele acestea le spusese Moise copiilor lui Israel când însetaseră în pustie și au cerut ca Moise să le dea apă, strigând: "Este oare Domnul în mijlocul nostru sau nu este?" (Exod 17, 7.) Dumnezeu făcuse pentru ei minuni, dar, cu toate acestea, în vreme de încercare, s-au îndoit și au cerut o dovadă că El era cu ei. În necredința lor, ei căutau să-L pună la încercare. Satana Îl constrângea pe Hristos să facă același lucru. Dumnezeu dăduse deja dovada că Isus era Fiul Său; și acum, dacă ar fi cerut o dovadă că El era Fiul lui Dumnezeu, ar fi însemnat să pună la încercare Cuvântul lui Dumnezeu — să-L ispitească. La fel este dacă ar cere cineva un lucru pe care Dumnezeu nu l-a făgăduit. Ar însemna neîncredere și ar fi de fapt o încercare sau o ispitire a Lui. Noi nu trebuie să-I cerem lui Dumnezeu ceva ca să dovedim că Își va împlini Cuvântul, ci pentru că îl va împlini; nu ca să dovedim că El ne iubește, ci pentru că ne iubește. "Fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută." (Evrei 11, 6.) HLL 125.4

Joi, 27 Februarie

Natura conflictului cosmic

Citește Ioan 8:44,45, în lumina pasajului din Apocalipsa 12:7-9. Cum este caracterul diavolului și strategia lui?

Faptele dovedeau legătura lor cu acela care era un mincinos și un ucigaș. "Voi aveți de tată pe diavolul", le-a zis Isus, "și vreți să împliniți poftele tatălui vostru. El de la început a fost ucigaș; și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr.... Pentru că spun adevărul, nu Mă credeți". (Ioan 8, 44.45.) Faptul că Isus spunea adevărul, și îl spunea cu atâta siguranță, era motivul pentru care El nu era primit de conducătorii iudeilor. Adevărul era acela care îi ofensa pe acești oameni plini de îndreptățire de sine. Adevărul demasca falsitatea rătăcirii, condamna învățătura și practicile lor și era rău primit. Mai bine închideau ochii față de adevăr decât să se umilească și să-și mărturisească rătăcirea. Nu iubeau adevărul. Nu-l doreau, cu toate că era adevăr. HLL 467.3

„În capitolul al doisprezecelea din Apocalipsa avem ca simbol un mare balaur roșu. În versetul al nouălea al acelui capitol, acest simbol este explicat după cum urmează: „Și a fost aruncat afară balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit diavolul și Satana, care amăgește lumea întreagă; el a fost aruncat pe pământ, și îngerii lui au fost aruncați împreună cu el”. Fără îndoială, balaurul îl reprezintă în primul rând pe Satana. Dar Satana nu apare pe pământ în persoană; el acționează prin agenți. În persoana unor oameni răi, el a încercat să îl distrugă pe Isus de îndată ce s-a născut. Ori de câte ori Satana a reușit să controleze un guvern atât de deplin încât acesta să îi îndeplinească planurile, acea națiune a devenit, pentru un timp, reprezentantul Satanei. Acesta a fost cazul cu toate marile națiuni păgâne. De exemplu, vezi Ezechiel 28, unde Satana este reprezentat ca actual rege al Tirului. Acest lucru se întâmpla deoarece el controla pe deplin acel guvern. În primele secole ale erei creștine, Roma, dintre toate națiunile păgâne, a fost principalul agent al Satanei în opoziția față de Evanghelie și, prin urmare, a fost reprezentată de balaur. TV88 679.4

„Dar a venit o vreme când păgânismul din Imperiul Roman a căzut în fața creștinismului care avansa. Atunci, așa cum se afirmă la pagina 54, „păgânismul a cedat locul papalității. Balaurul a dat fiarei „puterea sa, scaunul său și o mare autoritate””. Cu alte cuvinte, Satana a început atunci să acționeze prin papalitate, la fel cum acționase anterior prin păgânism. Dar papalitatea nu este reprezentată de balaur, deoarece este necesar să introducem un alt simbol pentru a arăta schimbarea formei de opoziție față de Dumnezeu. Înainte de ridicarea papalității, toată opoziția față de legea lui Dumnezeu a luat forma păgânismului - Dumnezeu a fost sfidat în mod deschis; dar din acel moment opoziția s-a desfășurat sub aparența unei loialități declarate față de El. Totuși, papalitatea nu a fost mai puțin instrumentul lui Satana decât Roma păgână; pentru că toată puterea, scaunul și marea autoritate ale papalității i-au fost date de balaur. Și astfel, deși papa mărturisește că este vicegerentul lui Hristos, el este, în realitate, vicarul lui Satan - el este anticristul.” TV88 680.1

Vineri, 28 Februarie

Studiu Suplimentar

„Suntem în țara dușmanului”, 27 octombrie

„Și a fost aruncat afară balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, care amăgește lumea întreagă; el a fost aruncat pe pământ, și îngerii lui au fost aruncați împreună cu el. Apocalipsa 12:9. TDG 309.1

„Pe măsură ce poporul Domnului își arată hotărârea de a urma lumina pe care Domnul a dat-o, dușmanul își va folosi toate puterile pentru a-i descuraja. Dar ei nu trebuie să renunțe din cauza dificultăților care apar atunci când încearcă să urmeze sfatul Domnului. Dumnezeu ne-a dat lucrarea Sa de făcut, iar dacă ne conformăm cerințelor Sale, vom fi binecuvântați.... TDG 309.2

„Dușmanul lucrează activ, după cum veți vedea pe măsură ce veți călători pe teritoriul său, deschizând Cuvântul lui Dumnezeu oamenilor. Pe măsură ce ultimul mesaj al milei este proclamat de buzele omenești, Satana va încerca să-și croiască drum cu asalt până în față. Dar el nu poate învinge împotriva lui Hristos. Pe măsură ce prezentăm adevărul care le arată oamenilor răul iluziilor sale, mânia lui va fi stârnită și va face tot ce-i stă în putere pentru a ne împiedica eforturile. Dar continuați să prezentați un „Așa zice Domnul", „amintindu-vă că Dumnezeu este ajutorul vostru. Nu-i dați dușmanului dreptul de trecere.... TDG 309.3

„Satan a fost cândva cel mai glorios înger din curțile cerești. Dar el a permis ca dorința de supremație să pună stăpânire pe el și a fost expulzat din cer. El a venit pe acest pământ și a intrat cu mare zel în comercialism. Și dacă nu vom sta loiali și credincioși alături de Prințul Emanuel, vom fi prinși în capcană.... TDG 309.4

„În viitor, se vor întâmpla lucruri ciudate. Vă spun acest lucru pentru a nu fi surprinși de ceea ce va avea loc. Cu toții va trebui să menținem o legătură strânsă cu Domnul. Sfârșitul este mult mai aproape decât atunci când am crezut prima dată.... TDG 309.5

„Sub conducerea lui Satana există oameni care astăzi fac tot ce le stă în putere pentru a arunca lumea în conflicte comerciale. Astfel, Satana încearcă să aducă o stare de lucruri care va face lumea să devină necivilizată. El dorește să vadă desfășurându-se lucruri ciudate, pe care Dumnezeu, care este prea înțelept ca să greșească, nu le-a rânduit. Dar Domnul, da, Dumnezeul nostru, va fi Conducătorul cerurilor și al pământului. Dacă bărbații și femeile vor îndeplini cerințele Sale, se va vedea că El este Conducătorul, îndeplinind voința Sa divină." - Scrisoarea 114, 27 octombrie 1910, către bătrânul A. G. Daniells, președintele Conferinței Generale. TDG 309.6

Pentru studii suplimentare nu ezitați să ne contactați:

WhatsApp: (+49)152-226-37-773, (+63)961-954-0737

contact@advancedsabbathschool.org